

Károly (Vióra), Sztojanovics Jenő (Csárdás), Kerner István (Ércember), Szabó X. Ferenc (Dárius kincse), Poldini Ede (Északi fény), Hűvös Iván (A csodaváza), Máder Rezső (Mályvácska, Piros cipő, She stb.), Szikla Adolf (Törpe gránátos, Magyar táncgyűjtemény stb.), dr. Gajáry István (Argyirus királyfi), Dohnányi Ernő dr. (Pierrette fátyla), Siklós Albert (A tükör), továbbá Bartók Béla (A fából faragott királyfi). Magyar balletszöveget írtak: Kaczér Ferenc (1850.), később Váradi Antal dr., Ábrányi Emil, Mazzantini Lajos, Záray Samu, Balázs Béla, Ferenczi Frigyes, Zöbisch Ottó, Kéméndy Jenő stb. Az első ballet-előadás hazánkban Kolozsvárott 1804. október 2-án, Pesten 1811. október 20-án volt. (Egy más adat szerint az első pesti B. bemutatója 1829. június 26-án volt. Címe: »Véletlen vőlegény«. Zenéje Fáytól.) A Nemzeti Színházban ballettáncosok szerepeltetését Pestvármegye Játékszíni Igazgatósága 1834. szeptember havában rendelte el, meghagyta, hogy idővel játékszínüknél magyar ballettáncosok is legyenek. Ingyen táncitanítást ígért mindazon 8—12 éves fiú- és leánygyermeknek, akiket szüleik hajlandók lesznek a tanulás befejezése után a balletekben kíséretre átengedni. Nevesebb régi magyar ballettáncosok voltak, nők: Aranyvári Emília, a Kobler-testvérek, Marják Mária, Rotter Mari, Saáry Fáni (még a régi Nemzeti Színházban működtek), férfiak: Kaczér Ferenc, Mikola Antal, Perron Frigyes, Perei János, Róka János, Kilián Sándor, Tóth Soma stb. Kiválóbb külföldi táncosok közül az utóbbi években Magyarországon is vendégszerepelt nagyságok voltak: Pavlova Anna, Karsavina, Astafieva S., a Wiesenthal-testvérek, Ilbak Ella, továbbá Pilz Mária, Desmond Anna stb. Férfiak: Nijinszky Vaszil, Bolm Adolf, Gaubier Albert stb. A M. Kir. Operaház nevesebb ballet-koreografusai és betanítómesterei voltak: Campilli Frigyes, Smeraldi Cézár, Mazzantini Lajos, Guerra Miklós, Zöbisch Ottó, Brada Ede stb.

Ballet-kar, az operában és operettekben közreműködő táncosnők gyűjtőneve.

Balletpatkány, a kezdő ballerínák neve színész-argot szerint.

Balling Mihály, zeneszerző, karnagy, sz. 1866-ban, *Heidingfeld*-ben (Bajorország), megh. 1925. szept. 4-én, *Darmstadtban*. Zeneiskoláit Würzburgban végezte, majd Mainzban, Schwerinben és néhány évig Ausztráliában, és Új-Zeelandban mint zenekari muzsikus működött. Hazatérve, Bayreuthban korrepetitor, Hamburgban karigazgató, Lübeckben, Boroszlóban és Karlsruheban karmester lett. A M. Kir. Operaháznál 1911. nov. 4-én foglalta el karnagyi állását. Első bemutatkozása a *Fidelio*-ban (1911. dec. 16) volt, melyről a »Zeneközlöny« így emlékezik meg: »Elsőrangú karmester. Legfőbb tulajdonai élénk temperamentuma és kiváló zenei érzéke. A zene lelkében teljes szépségében él s dirigálása alatt legfőbb célja az előadást erre az ideális magaslatra emelni. E cél elérésében legfőbb segítsége kitűnő zenekari hallása, melyet nem veszít meg a külső előadás, hanem mindig kellő kritikával tudja azt összehasonlítani a bensejében élő zenével.« 1912. jan. 26-án megvált az Operaháztól, majd Manchesterben vállalt szerződést. 1919-ben visszatért hazájába, ahol haláláig a darmstadti színház főzeneigazgatója volt.

Ballustrade, (fr. *ejtsd: balüsztrád*) = oszlopos karfa, díszes korlát, lépcsőn, erkélyen; színpadi díszítésnél sokszor alkalmazták.

Balmazújváros (Hajdu vm.), 1928—29-ik évben *Pethes* Dezső színiigazgató színikerületéhez tartozik.

Baló Elemér (nagybaconi), színész, sz. 1892. dec. 5-én, *Kovácsnán* (Háromszékm.). A pesti református főgimnáziumban, majd a belvárosi reáliskolában tanult. Innen a soproni honvéd-kadétkolába ment és Kecskeméten érettségizett. A színészakadémiára 1912-ben iratkozott, de 1915-ben a harctérre került, közben Erdélyben saját színtársulata volt. 1919-ben a Nemzeti Színház tagja volt, azután a Madách-, Kamara- és Új Színház tagja; 1922. óta pedig a Belvárosi Színháznál működött, ahol különösen az *Árnyhalász* Jean szerepében tűnt fel. 1928. óta az Új Színház tagja. Főbb szerepei: *Postafőnök* (Számum), *Jean* (Árnyhalász),